

BIBLIOTECA DE DOCUMENTARE
DACIA

N.r 3

FAUST BRADESCU
MISCAREA LEGIONARA
SI
SPIRITUL RELIGIOS

EDITURA CARPAȚII
MADRID
23 August 1974

EDITURA "CARPATII"
Calle Villanueva, 43
Apartado de Correos 9.283
MADRID-1 (España)

Anunță:

- * ISTORIA ROMANILOR DIN DACIA TRAIANA, de A. D. Xenopol, vol. I, II și IV, 15 dol. USA. Vol. III epuizat.
- * ISTORIA LITERATURII ROMANE, de D. Murărașu, vol. II, 4 dol. USA. Vol. I epuizat.
- * NATIONALISMUL LUI EMINESCU, de D. Murărașu, 5 dol. USA.
- ** AMINTIRI DIN CAPILARIE, de Ion Creanga, 3 dol. USA.
- ** DACIA, de Vasile Pârvan, 3 dol. USA.
- ** PRECURSORI, de Octavian Goga, 3 dol. USA.
- ISTORIA PARTIDELOR NATIONAL, TARANESC SI NATIONAL TARANESC, de Pamfil Șeicaru, vol. I, II, 10 dol. USA.
- ** ISTORIA POLITICA SI MILITARA A RASBOIULUI ROMANIEI CONTRA RUSIEI SOVIETICE, de General Platon Chirnoagă, 6 dol. USA.
- ** KARL MARX: INSEMNARI DESPRE ROMANI. Texte inedite cu comentariu de Pamfil Șeicaru, 6 dol. USA.
- ** STEFAN CEL MARE, Voievod al Moldovei de prof. Alexandru Boldur, 6 dol. USA.
- ** FRUMOASA CU OCHI VERZI, de J. N. Manzatti, ed. II, 3 dol. USA.
- ** RASCOALA, de Liviu Rebreanu, vol. I și II, 8 dol. USA.
- ** HAIDUCUL, de Bucura Dumbrava, roman, 4 dol. USA.
- ** POVESTI FARA TARA, de F. Bradescu, N. Novac și N. S. Govora nuvele, 5 dol. USA.

BIBLIOTECA DE DOCUMENTARE DACIA

★

N.r 3

FAUST BRADESCU MISCAREA LEGIONARA SI SPIRITUL RELIGIOS

EDITURA CARPAȚII
MADRID
23 August 1974

«Biblioteca Documentară DACIA» este o formă complementară a «Colecției DACIA» ce apare la Rio de Janeiro.

Pe când Colecția DACIA are ca scop publicarea de studii de-o anumită extindere științifică, Biblioteca Documentară DACIA urmărește publicarea de broșuri scurte, menite să exprime, în cel mult 30-40 de pagini, esențialul unei probleme.

MOTTO

*Atâta timp cât va exista în lume
un singur legionar conștient de
misiunea lui, Mișcarea Legionară
va fi vie, activă și de neînvins.*

MISCAREA LEGIONARA
SI
SPIRITUL RELIGIOS

INCEPUT

ANDURILE care urmează nu sunt o explicație teologică a fenomenului legionar, nici o încercare de analiză filozofică a raporturilor ce există între doctrina spiritualistă a Mișcării și spiritul religios ce o animă.

Scopul urmărit e infinit mai modest. S'a căutat pur și simplu stabilirea unui criteriu de înțelegere umană a unui fapt pe care mulți din generația tânără de refugiați nu-l pot prinde cu ușurință.

Educați în spiritul anti-religios al sistemului marxist, sensibilitatea lor religioasă a devenit un epifenomen, care-i împiedecă de a intui importanța unui conținut de esență dincolo de materie. Adesea, le este greu chiar să priceapă posibilitatea unei apropieri între o organizație politico-revoluționară ca Mișcarea Legionară și ideea de religie, pe care s'au deprins s'o califice de "obscurantism". Mulți merg până a se declara "atei", aducând în balanță argumentele clasice marxiste de care au fost profund impregnați.

Intenția noastră nu-i de a le da lecții de dogmă religioasă, ci de a le explica importanța spiritualității creștine în frământarea omenirii actuale, precum și necesitatea aplicării spiritului religios în gândirea și acțiunea umană, dela

politic la social, dela economie la cultură, dela om la societate. Astfel, vor înțelege că răul ce s'a abătut asupra societății moderne, prin răspândirea absolutismului și tiraniei comuniste, se datorește în cea mai mare parte slăbirei spiritului religios în om. Deasemenea, vor înțelege de ce Mișcarea Legionară păstrează ca primă condiție a revoluției sale reînvierea acestui spirit, fără care societatea lunecă în mod fatal pe făgașul egoismului, materialismului și tiraniei.

Deci, explicația ce urmează este un fel de introducere pentru înțelegerea diverselor aspecte morale și spirituale ale Mișcării, ce vor fi expuse în alte broșuri ale acestei Colecții.

PRELIMINARII

Revoluția Franceză, de esență francmasonică, a deschis acum 180 de ani calea libertăților anarhice. Pe făgașul acestora s'au înscris în gândirea politică noi linii de evoluție, bazate pe indiferența față de normele creștine și deslegate de orice constrângere morală. Sub auspiciile acestor tendințe au înflorit primele expresii ale socialismului utopic și și-a croit corsetul ideologic mentalitatea burgheză.

Pătrunderea acestor caracteristici în masele populare n'a avut loc dintr'odată. Omul nu a devenit, prin faptul revoluției, un individ fără morală sau un dușman neimpăcat al Bisericii. Metamorfoza s'a îndeplinit încetul cu încetul, pe măsură ce noile linii de gândire s'au înscăunat, împingând individul la acțiuni ce nu mai țineau socoteală nici de spiritul religios, nici de comportamentul moral în viața politică, economică și socială.

Natural ca astfel de "libertăți" au apărut individului ca o adevărată descătușare. Au profitat însă de noua stare, cu multă dibacie, industriașii, politicienii și gânditorii politici. Masele populare au fost prinse în mrejele acestei decăderi spirituale ceva mai târziu, când formulele ideologice au devenit slogane, iar ridicarea nivelului cultural le-a deschis perspectiva unei pseudo-definiri.

Când ideologia marxistă, de esență iudaică și de tendință materialista, și-a făcut apariția, spiritele erau deja pre-

gătite pentru a accepta orice atac la adresa Bisericii sau orice afront adus moralei. Deja, o astfel de atitudine anti-spiritualistă sau desprinsă de morală nu mai era privită ca o anomalie. Individul se complăcea în această atmosferă de răsvrătire intimă, dublată de plăcerea de a se simți solicitat și punct de convergență al noilor idei la modă.

Deaceea, a doua jumătate a secolului XIX a fost o adevărată epocă de instituționalizare a principiilor materialiste anti-spiritualiste, a principiilor anti-clericale și-a normelor de comportament lipsite de morală. Mărturisite sau nu, aceste tendințe au dominat indivizi și partide, deschizând drumul decăderii spirituale și morale pentru generațiile viitoare. Rezultatele ce-au urmat au dovedit că atât omul cât și organizația care nu se conduc după reguli stabile, adică după norme etice și morale, și care în acelaș timp nu mărturisesc încadrarea lor într'o ordine superioară depășind ordinea socială comună prin aportul său spiritual, nu pot avea respect de nimic în această lume. Nici de oameni ca membri ai unei societăți, nici de alte organizații sau State. Mentalitatea lor devine o mentalitate pragmatică, materialistă, bazată pe egoism, utilitarism, antispiritualism și indiferență morală.

Influența acestor atribute sparge cadrul de dezvoltare naturală al societății și-i imprimă o activitate anarhică. Omul crede că totul îi e permis. Astfel, cel ce domină se cramponează în privilegii și se depășește în abuzuri, iar cel ce se crede dominat explodează în revendicări și comite alt gen de abuzuri. Partidele, la rândul lor, încurajează când pe unii când pe alții, în speranța de a-i domina și a-și atinge scopurile.

Ca rezultat de ordin general, moravurile slăbesc, lipsa de respect reciproc apare, familia se destramă, tineretul se corupe, persoana umană se ofilește, societatea întreaga se frământă neliniștită și turbure. Disciplină, ierarhie, virtuți, iau forme monstruoase, prevestind o întoarcere spre epocile primitive. Deslănțuirea instinctelor primare, în toate păturile sociale, și mai ales printre tineri, provoacă o stare de spirit de decadență și desperare.

Ceeace lipsește unei societăți atinse de acești viruși sunt tocmai *reconfortul regulilor de morală și aportul efectiv al spiritului religios*. Din lipsa lor, din neînțelegerea importanței lor întru dezvoltarea și sănătatea societăților, s'a putut ajunge la anarhia structurală și la decadența spirituală pe care le cunoaștem cu toții.

Un partid sau o organizație revoluționară care nu pla-

sează viziunea societății preconizate dincolo de orizontul material al câtorva satisfacții imediate, care nu încadrează concepția omului între limitele unei morale și-a unei discipline spirituale, se găsește în imposibilitate de a crea o noua civilizație. Va putea domina, prin forță, prin teroare, prin minciună, o perioada de timp. La prima delăsare, se va prăbuși. În ciuda tuturor ideilor agnostice și atee ce bântuesc lumea, spiritul religios rămâne una din marile constante ale omului. În el însul își găsește echilibrul iar societatea armonia.

MISCAREA LEGIONARA SI SPIRITUL RELIGIOS

Atunci când Mișcarea Legionară s'a structurat ca organizație revoluționară, răul adus comunităților politice de către sistemele și ideologiile existente, atinsese deja profund mentalitatea curentă. Decadența morală nu devenise încă prăbușire, anticlericalismul nu se transformase încă în ateism deschis, dar societatea se svârcolea deja neputincioasă sub influența libertină a vechilor idei iudeo-masonice și socio-marxiste. Societatea intrase deja în descompunere lentă, dar vizibilă la toate treptele sociale.

Ceeace se putea face pentru a opri această descompunere și a reda o nouă direcție societăților politice, era o respingere radicală a liniilor de conduită impuse timp de un secol și mai bine de spiritul masonic și de marxism. Adică, o revenire la legile spirituale, la disciplină, la ierarhie, la etică, la morală, la tot ce fusese îndepărtat încetul cu încetul din viața oamenilor sub pretextul "*desavârsirei libertății individuale*".

Intr'un cuvânt, o revenire la spiritul religios care închide

în el toate aceste atribute atât de necesare omului. Să nu se uite că Marx s'a ridicat fără înduplecare împotriva religiei, declarată de el ca "*opium al poporului*", știind prea bine că în misterul acestei instituții ce depășește insul, se găseau toate elementele ce-i puteau indigna intențiile. Distrus spiritul religios al unei națiuni, aceasta devine pradă ușoară tuturor devierilor morale sau intelectuale, privește cu indiferență propria existență și lunecă repede pe făgașul compromisurilor.

Corneliu Codreanu a înțeles că pentru a reface o societate trebuie să-i reafirmi, să-i reîmpui norme de conduită care să precumpănească tendințele distrugătoare ce o rod. Nimic n'o poate salva decât această revenire pe drumul retrăirii în duh religios.

Dece neapărat "*religios*" și nu pur și simplu în sensul unei reforme politice, culturale, civice sau sociale? Deoarece, cuprinsul spiritului religios e infinit mai vast, mai profund, mai trainic în timp și spațiu. Revenirea "*la icoană*" cum spunea Moța, este o reîntoarcere la izvorul mântuirii și o reînnoire a potențelor interioare, singurele ce ne pot da siguranța regăsirii de sine. Omul epocii noastre complot turburat, e tras în toate părțile de tendințe centrifuge, ademenit de promisiuni și slogane, svârlit în îndoială de propaganda marxistă și de indiferența complice a burgheziei.

Ce remediu i se poate da pentru a neutraliza în el toată această anarhie de idei și simțiri? Ce forță s'ar putea impune libertăților anarhice ce-au pus stăpânire pe mentalitatea lui? Cum să-l convingi de importanța etice și moralei când așa zisul "*realism pragmatic*", personal sau colectiv, atât de ridicat în slăvi, este atins tocmai prin negarea acestora? Peste un secol de condiționare anti-religioasă, anti-spirituală, anti-educație morală, a determinat și ușurat înscăunarea mentalității materialiste de azi.

Mișcarea Legionară prevăzând pericolul și declarându-se împotriva acestei mentalități s'a plasat dintru început la antipodul tendințelor materialiste. Definirea spiritualistă și religioasă concomitentă n'a fost decât un corolar logic. Să nu se facă însă confuzie. Mișcarea Legionară este o organizație politico-revoluționară structurată religios, iar nu o mișcare religioasă, o sectă (cum mulți din dușmanii noștri încearcă s'o zugrăvească). Diferența e substanțială. O mișcare religioasă e supusă unor coordonate mult mai stricte și scopul său final nu-i deloc politic, ci transcendent. Pe când, Mișcarea Legionară are numai o structură religioasă, ceea ce îi dă posibilitatea de a susține o anumită

viziune a vieții și a impune membrilor săi o anumită comportare foarte apropiată de esența religiei, fără a pierde pentru aceasta caracterul de organizație politică revoluționară.

Scopurile Mișcării Legionare sunt politice, sociale, educative, economice, tehnice, etc., dar, datorită faptului că temeliiile concepției sale de trăire rup cu utilitarismul și materialismul dominant, întreaga perspectivă a sistemului legionar devine o contragreutate a răului ce se întinde. Corneliu Codreanu nu face decât să transpună în viața socio-politică a omului și a societății, noțiunile fundamentale ale spiritului religios. Trăind prin ele și rostind prin ele, omul-legionar se desprinde încet încet de orânduiala făuritoare de descompunere și-și croiește o nouă armură spirituală, un nou fond de virtuți.

Concepția legionară a fost din prima clipă categorică: numai o revenire pe drumul spiritualității creștine va putea răsturna situația de decadere morală a omului și de prăbușire socială a națiunilor. Deoarece, numai în structura spiritului religios noțiunile de "*justiție*" și "*morală*" sunt pure, "*sacrificiul*" este o constantă, iar "*credința*" o temelie.

Indepărtarea forțată a omului de aceste criterii și impunerea celor contrarii ca linii de conduită, a provocat starea de haos în care se află omenirea. Salvarea ei consistă în revenirea conștiinței la izvorul marilor virtuți și'n acceptarea valorilor eterne ascunse în Cuvântul de dincolo de vremi.

Religia nu este un opium. Este o constantă a înțelegerii rostului nostru în lume. Prin ea ne întregim, ne înălțăm, rupem bariere neînțelese, construim o lume mai bună și mai înțelegătoare. Religia este un balsam și un indemn. Religia nu adoarme ci, din contra, deșteaptă conștiințele. Le deșteaptă la adevărurile care înobilează ființa și-o plasează în ritmul armonic al vieții.

Spiritul religios legionar se înscrie pe linia marei înțelegeri a spiritului creștin în viața omului și-n desvoltarea societăților. Nu-i misticism, ci pură încredere în valoarea umană, politică și socială a normelor transcendente.

E adevărat că una dintre problemele cele mai greu de asimilat pentru majoritatea celor ce intră în contact cu Mișcarea Legionară sau caută să-i înțeleagă doctrina, este strânsa legătură ce există între această organizație politico-revoluționară și sentimentul religios ce o animă. În

mijlocul unei societăți politice anti-clericale și-a unor forțe revoluționare declarate atee, apropierea Mișcării Legionare de religie apare ca o anomalie de concept, ca o lipsă de oportunitate politică, ca o atitudine ilocică.

A nu se declara deschis și sgomotos contra acestui "opium", însemnează, în mintea multora, a închide definitiv orice posibilitate de cucerire a proletariatului. După aceștia, proletariatul e sinonim de "necredință", ceea ce demonstrează cât de profundă e devierea lor mentală. După ei, marea revoluție a secolului XX nu poate avea loc decât în numele răsvrătirii anti-spirituale. Și nu e de mirare, dat fiind atitudinea burgheziei care, din interese particulare, a deschis poarta necredinței și-a despiritualizării omului.

Moravurile democrației nu puteau urma nestăvilite căile dominației politico-economice atâta timp cât și-ar fi manifestat prezența strictele precepte ale moralei religioase. În plus, presiunile constante ale diverselor forțe oculte, a căror prosperitate depindea direct de slăbiciunea moravurilor, au dus la stabilirea unei atmosfere de indiferență socială și libertinaj politic. Printr'o propagandă subtilă și neobosită, s'a ajuns la o adevărată răsturnare de valori. Cu timpul, s'au impus preceptele cele mai vulgare, mai egoiste și mai lipsite de morală, deoarece aduceau suflul usurinței în acțiune și-al parvenirei prin lipsa de scrupule.

"Morala n'are ce căuta în politică", "Scopul scuză mijloacele", "Politica nu se face cu mătâni" și multe alte expresii de acest gen, au ilustrat și ilustrează gândirea multor politicieni și, prin răsfrângere, felul de a judeca al omului. Rezultatul nu putea fi decât sărăcirea fondului spiritual al individului și lunecarea acestuia pe panta compromisurilor și-a descompunerii morale.

Pe de altă parte, marxismul ideologic și comunismul aplicat, aduceau în circuitul politic noțiuni de-adreptul anti-religioase. Nu mai era vorba de instalarea unei atmosfere, ci de impunerea voluntară a unor principii contrare a tot ce societatea umană și civilizația occidentală acumulasera în decursul istoriei, sub semnul moralei creștine. Individul, profund influențat de perspectivele unei libertăți anarhice, în care aplecările egoiste se puteau desvolta la infinit, devenea o pradă ușoară în fața doctrinelor marxiste, care-i curățau și bruma de respect sau teamă ce mai putea purta unei instituții spirituale.

Coexistența acestor două tendințe, în epoca noastră, nu putea avea ca rezultat decât prăbușirea interioară a indivi-

lui. Amândouă bazate pe un materialism agresiv, pe un dispreț total al celor mai elementare reguli de morală civică și pe respingerea oricărui respect față de entitatea spirituală a vieții, democrația și comunismul conlucrau într-o desăvârșirea aceleiași schimbări fundamentale: *despiritualizarea omului*.

Or, nimic nu poate fi mai vătămător pentru viața individului și-a societății în care trăește, decât pierderea acestui contact cu unica forță ce, depășindu-ne, ne aduce armonia interioară, înțelegerea socială și înălțarea individuală. Materialismul, de orice natură ar fi, stinge în om tot ce poate fi în el mai nobil și mai curat. Toate epocile de decadentă s'au evidențiat prin apariția sau desvoltarea ideilor materialiste și combaterea sau respingerea conceptului religios.

Dece oare? Pentru că fondul religios, prin preceptele lui etice și morale, prin ridicarea omului către o spiritualizare crescândă, prin infiltrarea în suflet a unei credințe și-a unui respect față de creatura umană, contribuie la ameliorarea interioară a omului. Ca urmare și atitudinea socială sau politică a acestuia va păstra influența binefăcătoare a preceptelor respectate. Deaceia putem spune că omul social al unei epoci sau al unei comunități nu-i decât reflexul preceptelor care domină întregul. O comunitate intrată pe făgașul denegării normelor morale nu poate da naștere decât la o societate pervertită și imorală. Tot așa, o societate supusă concepțiilor materialiste și atee nu poate realiza decât o civilizație hibridă, supusă unor norme statice și retrograde, fără suflul depășirii personale și-al împlinirii spirituale.

Civilizațiile se destramă și dispar în clipa în care temeliile spirituale și morale încep să se clatine. Când omul, purtat de iluziile tendințelor bazate pe imediat și materie, se infundă în egoism și'n desacralizarea propriei existențe, putem fi siguri că nu suntem departe de prăbușirea unei lumi, chiar dacă aparent, progresele tehnice impun o viață contrară.

Miscarea Legionară pleacă dela *viziunea omului integral*, adică a insului care, în afară de toate considerentele existențiale, ține seama și de constanta spiritualistă a înălțării. Înălțatea este încercarea continuă și conștientă de integrare în lumea de dincolo de simțuri. E vorba de o înțelegere de rosturi în existență, care merg dela necesitatea materiei până la primatul spiritului.

Trăirea exclusivă în materialitate, degradează omul, îl reduce la simplitatea funcțiilor vitale. Inteligența ce se desvoltă numai pe coordonatele materialiste spulberă din

viața omului perspectiva depășirii, fără să-i aducă în schimb măcar satisfacția îmbuibării. Trăirea legionară, cuprinsă în normele acceptării și aplicării spiritului religios, dă omului *posibilitatea înțelegerii vieții și-a misiunii lui, și-i aduce în acelaș timp satisfacția împlinirii interioare.* Aceste două perspective (înțelegerea vieții și împlinirea interioară) ușurează și *realizarea plenitudinii materiale.*

MISCAREA LEGIONARA SI ATEISMUL (dece un ateu nu poate deveni legionar)

După cum s'a văzut, spre deosebire de indiferența religioasă a democrației și de ateismul declarat al comunismului, Mișcarea Legionară este o concepție politico-socială structurată religios. Acest termen nu vrea să arate că Garda de Fier este o nouă religie sau o anexă a Bisericii. Ar fi absurd să se facă o astfel de confuzie.

Mișcarea Legionară este o organizație revoluționară, naționalistă și spiritualistă, al cărui punct culminant rămâne modificarea interioară a omului. În concepția legionară, dacă insul nu se transformă în adâncime, inutile sunt toate modificările structurale vizibile. Ce folos pentru masele nevoiașе, dornice de un mai bine, schimbarea sistemului politic dacă cei ce vor conduce după această schimbare vor păstra defectele sufletești ce i-au caracterizat totdeauna? Schimbările materiale sunt totdeauna superficiale, chiar dacă dau impresia c'au rupt cu un trecut.

Cazul comunismului este tipic, mai ales în România. Transformările materiale au fost profunde și radicale; nicio structură socială sau politică din trecut n'a reușit să se mențină. Ce constatăm însă? MIZERIA (sub toate formele) e de o sută de ori mai cruntă ca înainte. PRIVILEGIILE sunt de o sută de ori mai accentuate, mai vizibile și mai apăsătoare ca înainte. OAMENII MUNCII de o sută de ori mai săraci și mai asupriți ca înainte, s.a.m.d.

Această situație dezastroasă, pentru un regim ce se laudă c'ar fi pentru masele populare, e o consecință a ideologiei ateiste ce-i stă la bază. Ateismul rupe insul din concepția binelui, a respectului față de om, a ajutorului reciproc, svârbindu-l într'o lume de egoism și satisfacții pur materiale.

Ateul nu-i legat de nimic superior. El nu crede nici în forțele nevăzute, nici în valorificarea lui personală pe un plan spiritual. Cu atât mai puțin poate crede în semenul său. El n'are niciun ideal depășind orizontul lui imediat, nici respect pentru persoana umană pe care o consideră, prin optica lui deviată, ca un concurent sau dușman. Ateul trăește ca un izolat în propria lui societate, deoarece niciun fir nevăzut nu-l leagă de sufletele clorlați și nici de necunoscutul ce-l așteaptă dincolo de viață. Traește într'un prezent neliniștit, în care devine pradă ușoară tuturor celor ce știu să mânuiască itele din umbră.

Ateul modern este o victimă a marxismului, care are nevoie, pentru a-și impune ideologia materialistă, de indivizi fără credință, fără ideal, roși de invidie și izolați în viață.

Cu această imagine a ateului în fața ochilor, ne este mai ușor să explicăm de ce doctrina Gărzii de Fier impune legionarilor *credința în Dumnezeu* și le imprimă *credința într'un ideal*. Să nu se uite că Mișcarea Legionară vrea să modifice întreaga concepție de viață socială și politică ce domină astăzi. Deaceia, ea aduce nu numai forme și structuri noi, dar mai ales *metode noi* și *un spirit cu totul aparte*.

Acest spirit legionar e unic în lume, printre diferitele gândiri politice, deoarece el nu e bazat pe interese și privilegii ca în burghezie și nici pe ură și distrugere ca în marxism-comunism. El are ca temelie și îndemn permanent DRAGOSTEA: dragostea de frumos, de bine, de justiție, de libertate, de aproapele, de muncă, de sacrificiu pentru neam și țară, s.a.m.d.

Or, nimic nu este mai dumnezeesc, mai dincolo de moravurile perverse ale acestei lumi, decât dragostea. Ea este piatra de creștet a Bisericii. În ea stă ascuns tot misterul lumii noastre. Prin dragoste ne apropiem de dumnezeire și tot prin ea ne modificăm în adâncime.

Răul ce ne frământă și ne roade e lipsa de dragoste. Incapacitatea de a înțelege suferința altuia, e lipsa de dragoste. Egoismul, invidia, desprețul față de cei mai mici, mai săraci sau mai puțin înzestrați de natură decât noi,

e tot lipsa de dragoste. Iar cine are lipsă de dragoste în el, nu poate fi nu numai un bun creștin, dar nici măcar un bun coleg sau camarad.

Nu uităm că scopul insului în viață are două aspecte:

— întâi, *stabilirea unei situații materiale* pentru asigurarea existenței,

— al doilea, *înălțarea spirituală*.

Mulți se limitează la primul aspect, devenind acele păsări de pradă ce aduc numai nenorociri societăților. Dar cei mai mulți, au sentimentul propriei înălțări spirituale, chiar dacă nu știu cum s'o realizeze. În ei există acest sentiment ca un îndemn puternic și permanent. Sunt sufletele care n'asteaptă decât apariția unei căi de afirmare.

Or, atât *dragostea* cât și *spiritualitatea* sunt cele două fețe prin care se manifestă dumnezeirea pe pământ:

— prima, ca un fond de regenerare sufletească,

— a doua, ca o tendință a ridicării omului din animalitate.

Religia nu face decât să ne pună în contact cu invizibilul picurându-ne în suflet sentimentul dragostei și îndemnându-ne spre înălțare.

Astfel, Mișcarea Legionară fiind revoluționară și în sensul de "*modificatoare în adâncime*" a unui întreg proces de existență politică și socială, nu-și poate atinge țelul în afara preceptelor de bază ale religiei. Omul legionar pentru a putea fi un adevărat OM NOU în societatea viitoare întrevăzută de Legiune, trebuie să fie, înainte de toate, *un bun creștin*.

Creștin, nu în sensul unui formalism copilăresc și fals, ci în sensul unei profunde înțelegeri a misiunii lui și-a modificării lui interioare, adică IN FAPTA. Credința în Dumnezeu a legionarului este efortul lui de înțelegere a unei realități care-l depășește și de înălțare continuă pe treptele unei spiritualități ce se desvăluie mereu mai mare și mai sus.

Această credință a legionarilor, atât de luată în răs de atei marxști sau nemarxști, a făcut minuni pe care nimeni nu le poate nega. Din rândurile acestor legionari "*obscuranțiști*" s'au ridicat mii de martiri și de eroi. Din cauza acestei credințe în Dumnezeu, inimile tuturor legionarilor din lume sunt pline de speranțe, de entuziasm și de curaj. Datorită acestei credințe ei sunt siguri de victoria

legionară, deoarece știu că victoria binelui se va adevăra asupra răului.

Ce aduc ei, atei, în balanța frământărilor actuale, când soarta lumii tremură pe covorașul verde al unei conferințe între "cei mari"? NIMIC, numai negație și defetism!

Ateul este o victimă a educației comuniste, ce-l smulge din plenitudinea unui viitor, pentru a-l svârli în inconsistența desperării materialiste și imediate. Pe când *religiozitatea legionară este o punere în armonie a omului cu propria-i structură spirituală*. Prin acceptarea credinței religioase legionarul se definește și se împlinește. Nu mai este individul inform ce-și caută un rost, ci omul ce știe unde calcă și unde merge. Vicisitudinile politice nu-l abat și nu-l deprimează. El crede în justiție deoarece sufletul îi e plin de speranțe; știe să înfrunte prigoana forțelor comuniste deoarece nu-i e teamă de consecințe; e gata de sacrificiu deoarece e convins că înălțarea lui și-a neamului depind de această renunțare. În haosul ce ne înconjoară, legionarul nu-și pierde cumpătul și firea. Neclintit așteaptă să-i vină timpul pentru a-și îndeplini misiunea.

Or, toate aceste consecințe sunt datorite faptului că legionarul este religios, că-și dirijează acțiunile prin prisma etice religioase, că-și valorifică existența prin metafizica creștină.

Una e perspectiva socio-spirituală a celor *ce se cramponează* în noțiuni abstracte (progres, egalitate, lupta de clasă, etc.) sau materiale (număr, cantitate, procente, etc.) pentru a-și hrăni dorul de infinit și necesitatea de realizare umană; alta e perspectiva, din acelaș punct de vedere, a celor *ce cred* în noțiunile specifice spiritualității, legate de imponderabil și absolut. Primii trăesc în neliniștea normelor de atins și'n incapacitatea împlinirii lor lăuntrice. Ceilalți trăesc în certitudinea armonizării de interese și posibilități sub semnul înțelegerii creștine.

Iată, prin urmare, de ce anumite noțiuni ce există în concepția comunistă ca și în cea legionară, au un sens cu totul deosebit în realitate. Să luăm, spre exemplu, cuvântul "SOLIDARITATE":

În comunism, "solidaritatea" nu poate avea un sens decât în relație cu scopul final al ideologiei — lupta de clasă și revoluția violentă. Se face apel la această noțiune pentru a strânge rândurile într'o acțiune revoluționară, pentru a întări o mișcare grevistă, pentru a dezavua o atitudine a adversarului. Solidaritatea comunistă nu poate fi concepută în afară de politică. Ea nu ascunde niciun

suflu de înțelegere și bunăvoință. E vorba de ceva rece, impersonal, născut dintr'un scop bine determinat. Această noțiune e o simplă armă, sau dacă vrem, un slogan, ca toate celelalte noțiuni abstracte de care se face așa de mult caz.

Solidaritatea legionară naște dintr'un alt sentiment și se adaptează la alte izvoare. Este exact contrariul noțiunii comuniste. Ea naște din sentimentul dragostei creștine față de un semen și se adaptează la izvoarele morale ale religiei care ne e călăuză. Nu se adresează omului politic, plin de resentimente și invidii, ci omului ce caută să se depășească, încercând să înțeleagă suferința altuia. În legionarism solidaritatea nu-i o tactică de luptă, ci un mijloc de înălțare și de umanizare a individului.

Astfel, pentru *legionarul religios*, solidaritatea este o atitudine indispensabilă, ce face parte din însuși criteriul de definire al spiritualității ce-l caracterizează. Pentru *comunistul ateu*, solidaritatea devine simplă solidarizare tactică, comandată sau retrasă din circuit de către Comitetul Central, după cum îi convine. Nu mai vorbim de *ateul comunist*, care constituie forma cea mai tristă a epocii noastre. Nefiind îndemnat nici de-o chemare spirituală, nici de-o adeziune ideologică, el se sprijină pe subterfugii personale ce-l plasează într'o neînțelegere desperată a propriului destin uman și-o neputință totală de a fi folositor, societății în care se mișcă.

Un înțelept a spus că dacă religia n'ar fi existat, ar fi trebuit inventată. Și nu-i un simplu joc de cuvinte. Așa este. Omul, pentru a se simți om, pentru a pricepe propriul lui destin, are nevoie să creadă în ceva. Dar acest CEVA trebuie să fie o forță care-l depășește, atotcuprinzătoare, binevoitoare și justă. Omul nu se depășește și nu-și crează o armonie interioară decât prin credință.

A crede deci, nu este o probă de "obscurantism" sau de prostie, ci necesitate ontologică. Cel ce nu poate sau nu vrea să creadă, e UN INFIRM. Aplicarea pozitivismului științific în această problemă nu corespunde la nimic, dat fiind că e vorba de două fațete diferite ale existenței. A susține absurditatea religiei și-a credinței prin faptul că nu pot fi explicate "științific" e ca și cum s'ar spune unui poet: "Poemul tău n'are nicio valoare, deoarece analiza lui chimică nu corespunde cu formula apei distilate pentru a putea fi considerat limpede și pur".

Credința nu poate fi pusă sub microscop pentru a-i vedea structura moleculară. Ea face parte dintr'o altă ordine de valori, dincolo de materie.

Pentru a înțelege acel ceva ce ne depășește (și pe care-l numim religie, credință, metafizică, imponderabil. Dumnezeu) ne trebuiesc alte antene decât cele cinci simțuri sau nenumăratele aparate ce ne ajută să cunoaștem volumul, greutatea, consistența, densitatea, etc., unui obiect. Ne trebuie o sensibilitate interioară, o dorință de cunoaștere și depășire, o neliniște existențială, într'un cuvânt: *convingerea că nu suntem un accident al naturei, supuși unui determinism orb și mecanic.*

Religiozitatea legionară nu-i "*habotnicism*", ci o restabilire ierarhică a ordinii naturale în viața socială a comunităților politice. Cine nu crede și nu are respect față de forța supra-naturală ce ne depășește, nu poate crede și nu poate avea respect de nimic în lumea în care trăim. Familie, societate, morală, națiune, negoț, onoare, nu mai au nicio valoare în ochii lui, putând fi interpretate după bunul plac, batjocorite, sau negate.

Tot ce se poate numi "*bune sentimente*", "*conștiință*", "*demnitate*", "*morală*", "*etică*", etc., sunt rezultatul unei evoluții milenare, multi milenare. Si individul nu și le-a însușit decât în urma unei *purificări spirituale*. Or, purificarea spirituală este o înălțare pe scara nesfârșită a progresului sufletesc. Nu suntem mai buni, mai înțelegători, mai miloși, mai morali ca o consecință a unui "*progres material*". S'ar putea spune din contra. Aceste atribute sunt rezultatul unui efort de apropiere și integrare în sânul singurei entități ce depășește și domină materia. Bruta, din toate epocile, s'a lepădat de tot ce-ar fi putut s'o smulgă din încătușarea materiei spre a o înobilă în spirit și faptă. Iar cei ce au voit să stăpânească individul, l-au îndemnat din contra să nege înaltul și să se supună legilor legate de egoism, de imediat, de forță și de materie.

Acestea fiind tendințele societății în care trăim, Mișcarea Legionară a căutat calea ce putea smulge omul din prăpastia ce-l amenință. Si-această cale nu putea duce decât spre normele religioase și morala creștină, singurele ce înobilează spiritul și scoate insul din atmosfera de materialism ce-l înconjoară și-l domină, împiedecându-l să se realizeze pe un plan mai ridicat.

Pentru legionar religia nu e un "*opium*", ci un fir conducător, o poartă ce-i deschide perspectiva înțelegerii și-a perfecțiunii. Dumnezeirea ce-i este revelată devine o apoteoză a *întregului supra uman* spre care trebuie să tindă cu trup și suflet. A se realiza, însemnează a intra pe făgașul acestei înălțări în spirit. A deveni om nou, însemnează a-și însuși morala superioară ascunsă în preceptele religiei.

Numai astfel un om devine legionar și un legionar se transformă într'un om nou.

Ateul nu poate înțelege aceste posibilități lăuntrice, deoarece el nu crede în nimic ce-ar putea depăși materia și experiența științifică. *Lumea ateului e lumea junglei.* Iar dacă lumea noastră a devenit din ce în ce mai "*junglă*", asta însemnează că elanul spre spiritualizare a scăzut pe când tendințele spre ateism s'au accentuat. Rezultatul acestei schimonosiri a firei îl constatăm în toate domeniile vieții sociale, politice, economice, etc. Niciun suflu de înțelegere, de bunăvoință, de dragoste, nu animă relațiile dintre oameni sau națiuni.

Deaceea, Corneliu Codreanu a impus legionarilor singura regulă capabilă de a modifica această traiectorie de sinucidere morală: legionarul trebuie să creadă în salvarea și înălțarea lui spirituală prin acceptarea preceptelor religioase. Aceste precepte îl smulg din indiferență și egoism, punându-l în contact cu elementele premergătoare înălțării: răspunderea, demnitatea, onoarea, dragostea, sacrificiul...

Intre ateul marxist și cel ne-marxist nu-i decât o *diferență de nuanță*. Intre ateul de orice nuanță și legionar *diferența e de fond*, deoarece legionarul bazează întreaga lui viziune existențială și politico-socială pe niște precepte pe care ateul le neagă.

Când cineva vrea să devină legionar, primul lucru pe care trebuie să-l facă e să-și verifice legăturile spirituale. *Ateul n'are ce căuta în rândurile noastre.* Chiar dacă intră, se va isbi mereu de acest fond religios contrar propriei lui constituții interioare. Mai bine să nu intre. Să rămână în afara Legiunii, să-i analizeze posibilitățile, doctrina și spiritul care o animă și să i se apropie numai atunci când în sufletul și mintea lui a mijit scânteia înțelegerii.

INCHEIERE

Pentru mulți dintre cei ce și-au făcut ucenicia politică și inițierea în viață sub înrăurirea mono-dimensională a aparatului de Stat comunist, orice aluzie la importanța spiritului religios poate apărea ca o negare a spiritului științific și o poziție retrogradă în contextul evolutiv al societății.

După noi, aceștia au căzut în plasa întinsă de concepția materialistă a marxismului ateu și și-au îngropat destinul în hăul neîmplinirilor. Ii vedem adesea printre noi, purtați de sbuciumul lăuntric. Indiferenți și insensibili la tot ce are legătură cu substratul religios, ei poartă tarele unui regim politic care i-a "*despiritualizat*". Sunt epavele unei lumi ce-a pierdut contactul cu supranaturalul, adică cu esența vieții.

Corneliu Codreanu, în marea lui forță de pătrundere a evenimentelor, simțise instinctiv evoluția despiritualizantă a oricărei lumi căzute sub influența marxistă. Si-această influență — pecingine molipsitoare în tot locul — putea atinge într-o zi și națiunea română. Salvarea nu putea veni decât printr-o întărire a temelțiilor transcendente și o reimpunere a spiritului religios.

Deaceea, Mișcarea Legionară a fost structurată astfel. Era singura cale pentru a ridica un zid împotriva răsvrătirilor ideologice, a decadenței morale și-a negării religiei propovăduite de idealul comunist.

Datorită acestui spirit religios, păstrat ca un fundament în structura Mișcării Legionare, s'a împiedecat pătrunderea comunismului în masele românești între cele două războaie. Omul-legionar avea o credință și-o convingere politică sănătoasă care-l puneau la adăpostul tentațiilor egoiste, materialiste, amorale și anti-naturale propovăduite pe alte meleaguri de ideologia marxistă.

Conform doctrinei legionare modificarea societății și-a sistemului politic învechit, contra căruia se ridicau atâtea nemulțumiri, nu putea avea loc decât bazându-ne pe ESENTE, iar nu pe APARENTE, oricât de apăsătoare ar fi fost ele.

Istoria însăși a dat dreptate acestei concepții anti-materialiste a Mișcării Legionare. Rezultatele obținute de către regimurile comuniste (oriunde s'au manifestat și-au triumfat în lume) au fost dezastruoase, atât pentru societate cât și pentru om. Bazându-se numai pe *aparențele* materiale și palpabile, ridicate la rang de legi științifice, dar neglijând TOTAL esența spirituală și intimă ce animă totul în lume, nu puteau să ajungă decât la haosul ce le caracterizează. Societatea comunistă a devenit o lume concentraționară în care domnește groaza, suspiciunea, ura și minciuna. Iar omul-comunist un robot condiționat, obligat să accepte totul fără murmur, pentru a-și salva existența.

Ruperea aceluia contact între ființa umană și entitatea nevăzută și neînțeleasă, dar cu atât mai stranie și mai necesară armoniei interioare a fiecăruia, a provocat într'adevar destrămarea societății existente; dar a marcat în același timp și slăbiciunea cea mai profundă a marxism-comunismului: inadaptabilitatea lui la construcția intimă a omului.

S'a ridicat contra singurei forțe de neînfrânt: spiritul religios. Deși victorios dincolo de Cortină, comunismul se resimte profund din cauza acestei erori fundamentale. Caută mistică sistemului ce-i este propriu, dar rezultatele sunt de plâns. Tot ce-a reușit e să se ridiculizeze și din acest punct de vedere, deoarece: *nu poți aplica unui sistem materialist normele și trăirea unui spirit ce depășește materia.*

Mișcarea Legionară s'a sprijinit în lupta ei și pe realitățile vizibile ale revendicărilor sociale, și pe modificările indispensabile ale unui sistem politic depășit, și pe combaterea unei mentalități levantine, și pe modificările de structură, etc., dar a învăluit totul în mantia protectoare a spiritului religios, singurul care putea reapropia oamenii, proteja pe cel slab, stăpâni pe cel tare, provoca entuziasmul și crea armonia.

Mișcarea Legionară vrea să modifice societatea în adâncime, adică în esența ei. Or, esențele unei structuri sociale sau politice nu sunt materiale, nici măcar de ordin material, cu toate încercările marxiste de a împământeni această idee. Ele sunt de ordin spiritual. Schimbările pe care le urmărește o mișcare renovatoare, revoluționară, trebuie să fie *schimbări calitative*, pentru a realiza o *restructurare de fond* iar nu una de aparențe.

Deaceia, când Mișcarea face apel la spiritul religios și-l plasează la temelie educației și activității legionare, nu devine o "monstruoasă organizație obscurantistă", ci deschide singura poartă ce duce la o restructurare de fond a societății în care trăim.

* * *

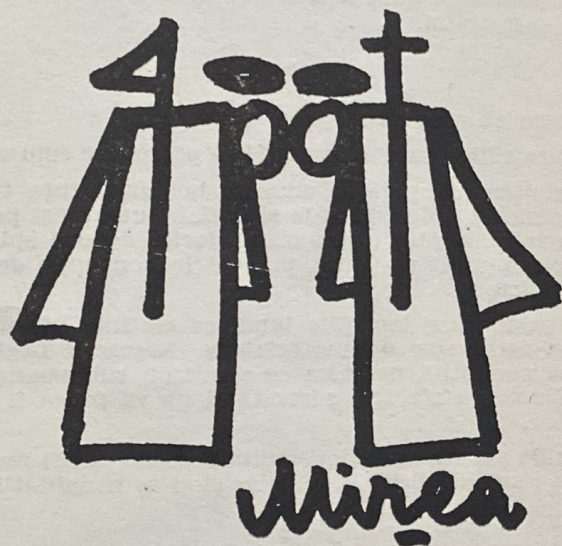
Nu vrem să convertim pe nimeni.

Fiecare e liber să gândească și să procedeze cum vrea el.

Dar suntem obligați să aducem la cunoștința tuturor extraordinarele valori morale și sociale, umane și politice, ascunse în concepția legionară, datorite acestui spirit religios ce-i imprimă doctrina, preceptele, concepția de viață și activitatea.

În clipa în care temeliele lumii se clatină, hărțuite de hoardele îmbăcsite de materialism, Mișcarea Legionară continuă neclintită pe calea ce și-a croit sub semnul credinței. De aceea n'a fost zdrobită și nu va putea fi niciodată.

Victoriile asupra materialismului ateu nu pot fi realizate decât în numele spiritului religios și-al spiritualității creștine.

CUPRINSUL

	<i>Pag.</i>
Inceput	9
Preliminarii	11
Mișcarea Legionară și spiritul religios	15
Mișcarea Legionară și Ateismul	21
Incheiere	29

S'au tipărit din această broșură 1.000
de exemplare în Atelierele Marsie-
ga, S. A., calle E. Jardiel Poncella
Nr. 4, Madrid, astăzi 23 August 1974.

Es manuscrito.

ISTORIA DACIEI SI CONTINUITATEA DACO-
ROMANA, de General Platon Chirnoagă, 6 dol.
USA.

LE NID — Unité de base du Mouvement Legionnaire,
par Faust Bradescu. 5 dol. USA.

POEME FARA TARA, de V. Posteuca, N. Novac,
N. S. Govora, epuizat.

** UNIREA NATIONALA IN COMPLEXUL POLITIC
EUROPEAN, de Pamfil Şeicaru, 3 dol. USA.

DICTIONAR ROMAN-SPANIOL, de Prof. Ion Pro-
topopescu. Rustica, 4 dol. USA; legat pânză,
5 dol. USA.

CONSTRUCTII PE NISIP, de Pamfil Şeicaru, 2 dol.
USA.

*** CUIBURI DE LUMINA, poeme de V. Cărduş, 1,50 dol.
USA.

*** DIN CRUCEA PADURII, poeme de Ion Tolescu,
1,50 dol. USA.

CAZUL IORGA MADGEARU, interview cu Dl. Horia
Sima, 2 dol. USA.

CORNELIU ZELEA CODREANU, Douazeci de ani
dela moarte de Gr. Manolescu, T. Popescu, 3 dol.
USA.

MOTA SI MARIN, Douazecisicinci ani dela moarte,
de Prat y Soutzo, Marqués de Nantouillet, Blas
Pinar, Gr. Manolescu. Bogat ilustrat, 1 vol., 3 dol.
USA.

INSEMNARI ISTORICE IN JURUL UNIRII PRIN-
CIPATELOR ROMANE SI A DOMNIEI LUI ALE-
XANDRU IOAN CUZA, de Archim. Stefan Lucaciu,
1,50 dol. USA.

RAPSODIA IBERICA, de Aron Cotrus, 1 dol. USA.

ICONAR, poeme de Ion Tolescu, 1,50 dol. USA.

POARTA SINGURATATII, poeme de Alex, Silistrea-
nu, 1,50 dol. USA.

Cărțile de mai sus marcate cu o * se găsesc și în
ediție pentru bibliofili, legate în piele și numerota-
te. Costul unui volum este de 25 dol. USA. Marca-
te ** 10 dol. USA. Marcate *** 7 dol. USA.

Comenzile din Germania pot fi achitate prin con-
tul Nr. 93004—Bayerische Vereinsbank Regensburg—,
Residenz strasse Nr. 3 (Trajano Popescu). Madrid,
Spanien.

